

ANMELDESESORDNING I NATURA 2000 - § 19 F FORBUD GJALDT KUN TIL 8. DECEMBER 2012 – HEREFTER GENOPDYRKNING ELLER ERSTATNING

STØTTET AF

Promilleafgiftsfonden for landbrug

Natur- og Miljøklagenævnet har afgjort, at lodsejer, der uretmæssigt og som følge af en klages opsættende virkning blev forhindret i at foretage genopdyrkning, skulle have erstatning.

NMK-514-00025, 17. november 2015

Anmeldelsesordningen for visse driftsændringer i Natura 2000-områder er opdelt i tiden før og efter vedtagelsen af Natura 2000-planer.

Før vedtagelsen af Natura 2000-planerne den 8. december 2011 skulle kommunen anvende Naturbeskyttelseslovens § 19 f, for at pålægge ejendommen den drift eller de andre foranstaltninger, som er nødvendige for at undgå forringelse af naturtyper og levesteder for arter eller betydelig forstyrrelse af arter, som området er udpeget for, hvis det ikke kan afvente vedtagelse af Natura 2000-planen, og hvis sådan forringelse eller forstyrrelse ikke kan afværges gennem aftale eller på anden måde.

En afgørelse efter § 19 f gælder, indtil den afløses af en aftale efter § 19 c eller en afgørelse efter § 19 d, dog højst indtil et år efter Natura 2000-planens vedtagelse.

Konsekvensen af vedtagelsen af Natura 2000-planen i forhold til forbud efter § 19 f er omtalt [her](#).

Det er her omtalt, at hvis et påbud/forbud efter § 19 f ikke inden 1 år efter vedtagelsen af Natura 2000-planen er afløst af en aftale efter § 19 c eller, hvis en aftale ikke mulig, et påbud efter § 19

d, kan den ønskede drift iværksættes.

1 års fristen udløb den 8. december 2012.

Brønderslev Kommune traf i den aktuelle sag afgørelse den 25. januar 2013 om, at de pågældende arealer på en landbrugsejendom kunne genopdyrkes.

Tilladelsen blev påklaget af Dansk Ornitologisk Forening, lokalafdelingen Nordjylland. Natur- og Miljøklagenævnet stadfæstede den 18. juni 2014 afgørelsen om genopdyrkning.

Landmanden havde forinden spurgt Natur- og Miljøklagenævnet om klagen havde opsættende virkning, hvilket nævnet i mail af 3. maj 2013 oplyste at være tilfældet. Der kunne derfor ikke ske opdyrkning før nævnets afgørelse af 18. juni 2014.

Natur- og Miljøklagenævnet har slået fast, at der skal ydes driftstabserstatning, hvis en ejendom ikke har kunnet udnyttes som ønsket, selv om der senere bliver meddelt tilladelse til den ønskede udnyttelse, se disse [sager](#) fra Ringkøbing-Skjern kommune.

Der var i sagen fra Brønderslev allerede ydet erstatning for årene 2010, 2011 og 2012. Spørgsmålet var herefter, om der også skulle ydes erstatning for årene 2013 og 2014. Natur- og Miljøklagenævnet drøftede dette, som nævnet selv betegner som principielle spørgsmål, med Kammeradvokaten.

Kommunens afgørelse den 25. januar 2013 var truffet i medfør af § 19 b og en landmand har krav på erstatning som følge heraf, selv om tabet opstår som følge af en klages opsættende virkning.

Denne afgørelse blev imidlertid truffet ca. 6 uger efter det sidste mulige tidspunkt for udløb af det midlertidige påbud efter § 19 f. På det tidspunkt havde landmanden imidlertid mulighed for at dyrke arealet. Derfor var kommunens afgørelse i juridisk forstand rettelig en konstaterende meddelelse om, at de i 2008 anmeldte aktiviteter kunne iværksættes. En sådan konstaterende meddelelse kan ikke påklages.

Kommunens meddelelse var imidlertid formuleret som en afgørelse med klagevejledning.

Natur- og Miljøklagenævnet burde, som der står i afgørelsen, have afvist klagen fra realitetsbehandling.

Der skete således fejl i 4 led: 1. Kommunens afgørelse af 25. januar 2013, 2. Natur- og Miljøklagenævnets manglende afvisning af klagen, 3. Natur- og Miljøklagenævnets mail af 3. maj 2013 om klagens opsættende virkning og 4. Natur- og Miljøklagenævnets stadfæstelse den 18. juni 2014.

Det er derfor spørgsmålet, om de landmænd, der fik meddelt påbud/forbud efter § 19 f inden den 8. december 2011, herefter har modtaget en korrekt sagsbehandling eller om de ønskede aktiviteter umiddelbart kan iværksættes.

Det må naturligvis bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde.
